

Til § 21

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 23, der indeholder en regel om, at Arbejdsskadestyrelsen inden for visse frister skal træffe selvstændig afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i konkrete skadesager.

Det foreslås som led i arbejdsskadereformen, at den selvstændige afgørelse om anerkendelse af arbejdsskaden bortfalder, således at der fremover træffes samlet afgørelse om anerkendelse, godtgørelse for varigt mén og erstatning for tab af erhvervsevne. Formålet med forslaget er at nedbringe den samlede sagsbehandlingstid vedrørende skader, der er omfattet af loven. Den samlede afgørelse om erstatning vil samtidig indeholde en selvstændig delafgørelse om, at skaden er omfattet af loven (anerkendt).

For skader, der ikke er omfattet af loven, bibeholdes det nuværende system. Det foreslås, at den nuværende frist på 3 måneder for sager, der behandles efter reglerne om ulykker, bevares. Fristen for sager, der behandles efter reglerne om erhvervs sygdomme, foreslås nedsat til 6 måneder. Den nuværende frist på 2 år for erstatningsafgørelsen foreslås i § 27 nedsat til 1 år.

I nogle sager vil det ikke være muligt at træffe afgørelse om, at skaden ikke er omfattet af loven inden for de angivne frister. Det foreslås derfor i stk. 3, at Arbejdsskadestyrelsen underretter den skadede borger eller de efterladte herom inden for de angivne frister.

Idet skader omfattet af loven ikke længere skal anerkendes selvstændigt, er der behov for, at den skadede borger eller de efterladte underrettes om sagens aktuelle status og det videre sagsforløb. Det vil ske ved at Arbejdsskadestyrelsen fremover sender kopi af alle udgående breve i sagen til den skadede borger eller de efterladte. Herved sikres, at den skadede borger eller de efterladte er orienteret om sagens aktuelle status og det videre sagsforløb.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger.

Som konsekvens af, at den selvstændige afgørelse om anerkendelse bortfalder, foreslås det tillige at ophæve gældende lovs § 27, der er en genoptagelsesregel for den særlige afslutningsform, hvor Arbejdsskadestyrelsen har anerkendt en skade og samtidig tilkendegivet, at der ikke umiddelbart synes at være erstatningsberettigende følger. Denne type afslutning indeholder en formel afgørelse om anerkendelse. Derimod er der ikke tale om en afgørelse om erstatning eller godtgørelse, men alene om en tilkendegivelse vedrørende disse spørgsmål.

Med forslaget om en samlet afgørelse om anerkendelse, godtgørelse for mén og erstatning for tab af er-

hvervsevne vil det ikke længere være muligt at afslutte en sag med en formel afgørelse om anerkendelse ledsaget af en tilkendegivelse om godtgørelses- og erstatningsspørgsmålet. Gældende lovs § 27 vil derfor ikke have nogen selvstændig betydning, idet sagen nu skal genoptages efter de almindelige genoptagelsesregler i gældende lovs § 34, der er opretholdt i forslagets § 30.

Til § 22

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 24, der indeholder regler for muligheden for at få genoptaget en sag, hvor Arbejdsskadestyrelsen eller Den Sociale Ankestyrelse har truffet afgørelse om, at sagen ikke kan anerkendes.

Det foreslås i § 22 at præcisere betingelserne for, at en skadet borger kan få genoptaget en afvist sag.

Bestemmelsen i *stk. 1* træder i stedet for gældende lov stk. 1 og svarer indholdsmæssigt til lovens § 34, hvorefter erstatningsspørgsmålene efter loven kan genoptages, hvis der kommer nye oplysninger om sagens faktiske omstændigheder og til bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 11 efter ændringen ved lov nr. 463 af 7. juni 2001, der træder i kraft den 1. juli 2002.

Med udtrykket »sagens faktiske omstændigheder ændrer sig væsentligt i forhold til dem, der blev lagt til grund ved afgørelsen« tilsigtes en retstilstand, der svarer til de almindelige processuelle regler om dommes bindende virkning (materiel retskraft). Det indebærer, at kunne og burde et anbringende have været gjort gældende under behandlingen af en retssag, kan sagen ikke senere genoptages af den grund. Nye beviser medfører normalt ikke i sig selv, at en sag genoptages. Ændringer i lovgivning eller praksis kan heller ikke i sig selv begrunde, at sagen genoptages.

Der foretages en konkret vurdering af oplysningerne vedrørende den enkelte sag, men af generelle pejlingsmærker kan nævnes, at med væsentlighed forstås, at der skal være tale om oplysninger, der medfører en øget godtgørelse eller erstatning. I sammenhæng med genoptagelse af tidligere afviste sager vil det derfor være af betydning, om sagen på de nu foreliggende oplysninger umiddelbart ser ud til at kunne anerkendes og samtidig medføre ydelser efter loven.

Vurdering af sandsynlig årsagssammenhæng indgår også som delelement i vurderingen af den enkelte oplysningens væsentlighed, idet tidsfaktoren spiller ind på den måde, at jo længere tid efter afgørelsen anmodning om genoptagelse fremsættes, jo stærkere krav stilles til, om den nu foreliggende oplysning er af betydning for en ændret vurdering.